

KINO

V FEBRUAR Z NOVIMI FILMI

Krizo smo Šiškarji preboleli. Erotično seveda. Končno smo tudi na našem velikem, cinemaskopskem platnu videli tolikanj hvaljeno in folikanj zasramovano, tako oboževano pa spel tako obrekovano Silvio Kristel kot EMANUELO. In — kot rečeno — prestali in preživeli izpit iz predmeta, imenovanega erotika.

Kajti bili smo navajeni, da si na platnu kina Šiška ogledujemo Bruce Leeja v hongkonških karateizmih, pa Buda Spencerja z modrookim Giulianom Gemmom v razburljivih pustolovčinah, pa kak poprečen western ali pa »film-katastrofo«, v katerem nam večidel ameriški producenti ponudijo žrelo morskega psa, kak ljubeč potres, garniran z malo prepovedane ljubezni in kriminala in seveda vrsto »znanstveno-fantastičnih« filmov, ki se dogajajo tam kje v petem tisočletju in v katerem se tepejo (bivši) Zemljani z (bodočimi) Marsovci ali Jupitrovci. Ampak — da smo le to emanuelo erotiko srečno prenesli. Marsikak naš »mulc« se je sicer zmuznil mimo budnega očesa rediteljev in prenekatera najstnica je smuknila pogledat to erotično sprenevedanje. Pa nič hudega! Boljše to kot nasilje, kri, vojna in smrt! To vam bo povedal vsak sociolog!

Zdaj pa k sporedu. Ko boš prebiral te vrstice, spoštovani Šiškar, bo na platnu kina ŠIŠKA najbrž že švigal že večkrat napovedani ameriški SUPERMAN v osebi novoodkritega igralca Christopherja Reeveja. O filmu je bilo prelitega že toliko črnila, da ga ne kaže prelivati še zdaj. Povejmo le, da Domerjev film zabava, predvsem pa nam pomaga vzpostaviti distanco do vsega, kar ponuja velikanski ameriški stroj za kič. Duhovita domisljica z junakom stripovske literature, SUPERMANOM, je kajpada trčila ob ponorelo zavest milijardnega kinematografskega avditorija in mu na nevsiljivo lahkoten način podržala zrcalo. Pojdite si film ogledat, ne bo vam žal. Kajti to je pravi film za pravo zabavo! Za vas, vaše otroke, vaše babice in dedke!

Ameriški film MANITOU — HUDOBNI DUH režiserja Williama Girdlerja je grozljivka čudne sorte. Nekemu dekletu se na vratu pojavi izrastek, ki naj bi bil »duh indijanskega vrača, star 400 let«. Duh se imenuje Miskamaskus. In tako naprej... skratka: v glavni vlogi nastopa znani in v filmu preskušeni Tony Curtis.

ZPS, Titovi zavodi Litostroj
TOZD Izobraževalni center
Oddelk za izobraževanje zaposlenih
Ljubljana, Djakovičeva 53

V spomladanskem semestru 1980 organiziramo v sodelovanju z zavodom za intenzivne tečaje tujih jezikov 4-mesečne POPOLDANSKE tečaje

NEMŠKEGA IN ANGLEŠKEGA JEZIKA

1. stopnja s poukom 2 x 4 ure tedensko, učnina 4.350,00 din
2. stopnja s poukom 2 x 3 ure tedensko, učnina 3.460,00 din
3. stopnja s poukom 2 x 3 ure tedensko, učnina 3.460,00 din
4. stopnja s poukom 2 x 2 uri tedensko, učnina 3.020,00 din

Prijave z vplačano akontacijo sprejemamo do 14. februarja 1980.

Prav tako obveščamo vse zainteresirane, da redno mesečno organiziramo tečaje za usposabljanje voznikov vilicarjev.

Vse prijavljene kandidate razvrščamo v zaporedne tečaje po prispelih prijavih.

Podrobnejše informacije lahko dobite v Izobraževalnem centru Litostroj, Djakovičeva 53 ali po telefonu 558-582 ali 556-021, interno 474.

Fantje iz 12. nadstropja

Njihov čas prihaja

Kako resno jemljejo povprečni Slovenci glasbenike, ki niso poklicno zaposleni na primer v Filharmoniji, na radlu, v operi...?

»Včasih me ljudje, znanci radovedno sprašujejo«, se je s kančkom grenkobe nasmehnil Janez Hvale, član skupine »12. nadstropje«: »Sprašujejo me, kaj bom potem, ko bom starejši? Molčim... Glasba mi daje in jemlje energijo, zapisan sem ji, šolan glasbenik sem, pomeni mi del življenja in nisem kriv, če so slovenske prilike naravnane tako, da ne morem biti poklicni glasbenik...«

• Skupino »12. nadstropje« sestavljajo: Janez Hvale — bobni, kitara, vokal, Sašo Malahovsky — klarinet, saksofon, flavta, bobni, Martin Zvelec — klavijatura, harmonika, vokal, Gal Hartman — violina, kitara, harmonika, Zdravko Blažič — bas, vokal. Pogovarjali smo se v belo obarvani dnevni sobi, opremljeni z belim pohištvom, z belo kožno preprogo po tleh. Vendar pa glasno izražene misli Janeza in Saše niso bile v znamenju pretirane beline:

Janez Hvale: »Igrati dobro...«

• »Glasbeniki, posebno glasbeniki zabavne glasbe v Sloveniji, nismo dobro organizirani in sploh smo preveč zaprti v svoje kroge. Glejte, kadar sedeva na primer z nogometšem in se šaliva, jaz pripovedujem smešne iz glasbenih krogov, on pa zgodbe z zelenih travnikov... Pri nas je bilo že več poizkusov organiziranega glasbenega življenja, vendar je vsako agencijo najprej skrbelo pobiranje dogovorjenih odstotkov, ne pa organizirano usmerjanje in ponujanje ansamblov. Dokler ne bodo vodje takih združenj in ljudje v njih vsak dan zavestno sedeli poleg telefona ter hotelom, gostiščem in drugim organizatorjem različnih prireditev redno ponujali usluge svojih glasbenih skupin, dotlej bo v tej divji hosti še veliko nejasnosti.

• Agencije ali združenja bi morala predvsem zasledovati rast dobrih ansamblov, jim tiskati plakate, skrbeti za opremo, tehnične posle, svoje skupine ponujati radiu in televiziji, organizirati snemanje plošč, kaset... Mnogo dela? Seveda! Po drugi plati pa bi bilo tudi več tako srčno zelenih odstotkov!«

• Glasbeniki si zdaj skušajo pomagati sami. V kranjskem Delavskem domu so ustanovili društvo za vokalno in instrumentalno glasbo »MODRINA«. Sestavljajo ga ansambli Mostovi, 12. nadstropje in Naslovna stran:

• »Ali smo znan ansambel? Ne, nismo. Seveda smo tistim, ki so nas že poslušali, znan ansambel. Zanimivo, kako je Slovenija preplavljena z vsakršno glasbo, le z domačimi pevci in sestavi ne. Tudi naše revije in časopisi so na tem področju zanesljivo storili premalo, saj se navsezadnje izza svoje pisalne mize le redko kdo zgane, morda bi le Kazimirju Moharju pripisovali več zanimanja. Domačim glasbenim kritikom bi lahko očitali, da vsakemu sestavu iščejo in nazadnje tudi najdejo nekakšen okvirček, čeprav glasba ne more biti uokvirjena. Lahko je dobra ali slaba, samo dobro ali slabo zaigrana...«

• Igrati dobro je osnovni problem, pa najsi igrajo karkoli. Danes je potrebno rasti z okusom publike. 12. nadstropje ima v svojem repertoarju dobesedno vse: »stare gradske pesmi«, polke, valčke, lahko glasbo, rock... Ansambel ima široko barvo instrumentov in s tem pahljačo možnosti. Ni nujno, da bi vsi v ansamblu bili virtuozji, važno je medsebojno razumevanje in prijateljstvo:

• »Kaj nam pomaga na primer odlični solisti, ki je nemogoče človek. Lasten zven pa skupina pridobi z vajami in igranjem...«

• Večer prireditve... Ljudje posedejo v pričakovanju lepega, lahkotno zabavnega večera, naročajo si jedila in pijačo. Nežni spol le poredkoma oplazi oder z glasbeniki, prek miz kradoma prečenjuje lahkotne, zanimivo krojene tkanine. Glasbeniki 12. nadstropja igrajo ubrano glasbo evergrinov.

• Tiha vzdihovanja o preteklih časih se stopnjujejo, marsikateri pomembno svetel pogled se prozaično zliva z rahlim šklepetanjem krožnikov in kovinskim zvenom jedilnega pribora. Zadržana hihitanja omizij in zvonki dotiki tenkih čaš... Pet instrumentalistov voljno podaja v prostor trepetajoče melodije. Ritem bobna je mehak, akordi kitare razpredeni kar se da razločno, zven saksofona nevsiljiv in blag, igra klavijature je lahkotno sprehanje in v ozadju je teman bas podlaga pevnim skladbam, ki segajo ljudem v srca...

• Potem je drugače... Svetlikajoči napudrani nosovi, prve znojne kaplje zdrsejo po vratovih, alkohol sprošča nakopičena čustva, zrahljani dekolteji, razvezane kravate, odloženi suknjiči... Ritem bobna je nenadoma neizprosno trd, visoko piskajoči ton klarineta se zabada med drobno sekajoče note klavijatur, oster svetel zvok kitare in žareča plima globokih tonov basa sega v poslednji kot dvorane. Pet prijateljev ožarjenih lic pogleduje na plesišče, skoraj fizično občutijo enovitost, plesalci se gibljejo v kamnito trdnem živem ritmu, ki jih suče, suče... Petorica natančno čuti, kako je vžgala in šopa, šopa, šopa...

• »Veste, denar ni glavna stvar...«

• Ansambel 12. nadstropje piše glasbo in stalno nastopa v Fornezijejem Moped showu, tako tudi niso manjkali na dobrodelnem koncertu v Hali Tivoli. Odločili so se, da bodo nastopali kjerkoli, tudi na Ptujskem festivalu. Nedavno so igrali šišenskim prosvetnim delavcem. Napovedovalec jih je nekoliko preimenoval:

• »Za ples vam bo igral ansambel 20. stoletje...«

• Spomladi so igrali na veliki tacenski prireditvi in tamkaj prvič zaigrali skladbo J. Hvaleta: PRIHAJA NAŠ ČAS.

• Smo v XX. stoletju — in njihov čas prihaja...

Bogomir Šefic
Foto Jaka Bregar